

HOMILIJA PAPE LAVA XIV.

Apostolsko putovanje u Kamerun – stadion Japoma, Duala

Draga braćo i sestre,

Evandjelje koje smo danas slušali (Iv 6,1-15) riječ je spasenja za cijelo čovječanstvo. Ova se Radosna vijest danas naviješta posvuda, a za Crkvu u Kamerunu ona odzvanja kao providonosni navještaj Božje ljubavi i našega zajedništva.

Svjedočanstvo apostola Ivana govori nam o velikom mnoštvu (usp. r. 2-5), poput ovoga danas ovdje okupljenoga. No, za sve te ljude ima vrlo malo hrane: samo “pet ječmenih kruhova i dvije ribe” (r. 9). Suočen s tom nesrazmjernošću, Isus i danas pita nas, kao što je tada pitao svoje učenike: “Kako ćete riješiti ovaj problem? Vidite koliko je ljudi gladno, iscrpljeno naporima. Što činite?”

To je pitanje upućeno svakomu od nas. Upućeno je očevima i majkama koji brinu za svoje obitelji. Upućeno je pastirima Crkve koji bdiju nad Gospodinovim stadom. Upućeno je onima koji nose društvenu i političku odgovornost za narod i njegovo dobro. Krist to pitanje postavlja moćnima i slabima, bogatima i siromašnima, mladima i starima, jer svi na isti način osjećamo glad.

Ta nas bijeda podsjeća da smo stvorenja. Potrebna nam je hrana kako bismo živjeli. Nismo Bog. No, upravo se zato pitamo: gdje je Bog pred glađu naroda?

Dok čeka naše odgovore, Isus daje svoj odgovor: “Isus uze kruhove, izreče zahvalnicu pa razdijeli onima koji su posjedali. A tako i od ribica – koliko su god htjeli” (r. 11). Veliki se problem rješava tako da se ono malo hrane koje postoji blagoslovi i podijeli svima koji su gladni. Umnoženje kruhova i riba događa se u dijeljenju – u tome je čudo! Ima kruha za sve ako se svima daruje. Ima kruha za sve ako se uzima; ne rukom koja grabi, nego rukom koja daje.

Dobro promotrimo Isusovu gestu: kada Sin Božji uzima kruh i ribe, On najprije zahvaljuje. Zahvalan je Ocu za dobro koje postaje dar i blagoslov za sav narod.

Na taj način hrane ima u izobilju: ona se ne dijeli po strogim mjerama izvanrednog stanja, ne otima se u sukobima, niti se rasipa u neumjerenosti dok drugi nemaju što jesti. Prolazeći iz Kristovih ruku u ruke Njegovih učenika, hrana se umnaža za sve, dapače – preobiluje (usp. r. 12-13).

Zadivljeni onim što je Isus učinio, ljudi kliču: “Ovo je uistinu prorok!” (r. 14), dakle Onaj koji govori u Božje ime, Riječ Svemogućega. I to je istina. No, Isus ne traži osobni uspjeh: ne želi postati kralj (usp. r. 15), jer došao je služiti s ljubavlju, a ne gospodariti.

Čudo koje je učinio znak je te ljubavi: pokazuje nam ne samo kako Bog hrani čovječanstvo kruhom života, nego i kako mi možemo taj kruh donositi svim muškarcima i ženama koji, poput nas,

gladuju za mirom, slobodom i pravednošću. Svaka gesta solidarnosti i praštanja, svaka inicijativa dobra zalogaj je kruha za čovječanstvo kojemu je potrebna briga.

Pa ipak, to nije dovoljno. Uz hranu koja hrani tijelo, potrebno je s istom ljubavlju pridružiti i hranu za dušu, koja hrani našu savjest, koja nas podržava u času tame straha, u tamama patnje. Ta je hrana Krist, koji uvijek u izobilju hrani svoju Crkvu i jača nas na putu svojim Tijelom.

Braćo i sestre, Euharistija koju slavimo zato postaje izvor obnovljene vjere, jer Isus je uistinu prisutan među nama. Sakrament ne oživljuje tek daleko sjećanje iz prošlosti, nego ostvaruje "zajedništvo s kruhom" koje nas preobražava, jer nas posvećuje. Blaženi oni koji su pozvani na gozbu Gospodnju!

Oko Euharistije ovaj isti stol postaje navještaj nade usred kušnji povijesti i nepravdi koje vidimo oko sebe. Postaje znak Božje ljubavi koja nas u Kristu poziva da dijelimo ono što imamo, kako bi se to umnožilo u crkvenom bratstvu.

Gospodin obuhvaća nebo i zemlju; poznaje naše srce i sva stanja, radosna i žalosna, koja proživljavamo. Postavši čovjek radi našega spasenja, htio je dijeliti potrebe čovječanstva, počevši od onih najjednostavnijih i svakodnevnih. Glad tako ne otkriva samo našu bijedu, nego prije svega Njegovu ljubav. Sjetimo se toga svaki put kada sretnemo pogled brata ili sestre koji nemaju nužno potrebno. Ti pogledi naime ponavljaju pitanje koje je Isus postavio svojim učenicima: "Što činite za sav taj narod?"

Svjedočiti Krista, nasljeđujući Njegova djela ljubavi, često donosi poteškoće i zapreke, izvana i iznutra, ondje gdje oholost može iskvariti srce. U tim trenucima ponovimo sa psalmistom: "Gospodin je svjetlost moja i spasenje: koga da se bojim?" (Ps 27,1). Pa i ako ponekad posrnemo, Bog nas uvijek hrabri: "U Gospodina se uzdaj, ojunači se, čvrsto nek bude srce tvoje: u Gospodina se uzdaj!" (r. 14).

Dragi mladi, osobito vama upućujem ovaj poziv, jer ste ljubljena djeca afričke zemlje! Kao braća i sestre Isusove, umnažajte svoje talente vjerom, ustrajnošću i prijateljstvom koje vas nose. Budite prvi lica i ruke koje bližnjima donose kruh života: hranu mudrosti i oslobođenja od svega što nas ne hrani, nego zamagljuje naše dobre želje i oduzima nam dostojanstvo.

I u vašoj zemlji, tako plodnom Kamerunu, mnogi trpe siromaštvo, materijalno i duhovno. Ne popuštajte nepovjerenju ni beznađu; odbacite svaki oblik nasilja i tlačenja, koji lažno obećavaju brzu dobit, ali otvrdnjuju srce i čine ga bezosjećajnim. Ne zaboravite: vaše je bogatstvo veće od samoga tla, jer pravo je blago vašemu narodu u njegovim vrijednostima – u vjeri, obitelji, gostoljubivosti i radu.

Budite dakle nositelji budućnosti, slijedeći poziv koji Bog svakomu daruje ne dajući se kupiti napastima koje rasipaju snage i ne služe napretku društva.

Kako bi vaš ponosni duh postao proroštvo novoga svijeta, uzmite za primjer ono što smo slušali u Djelima apostolskim. Prvi kršćani hrabro svjedoče Gospodina Isusa usred poteškoća i prijetnji te ustraju i kada ih poruguju (usp. Dj 5,40-41). Ti učenici: "I svaki su dan u Hramu i po kućama neprestance učili i navješćivali Krista, Isusa" (r. 42), Mesiju, Otkupitelja svijeta. Da, Gospodin oslobađa od grijeha i smrti.

Postojano naviještati to Evanđelje poslanje je svakoga kršćanina. To je poslanje koje povjeravam osobito vama, mladima, i cijeloj Crkvi koja živi u Kamerunu. Budite Radosna vijest za svoju zemlju, kao što je, primjerice, blaženi Floribert Bwana Chui bio za narod Konga.

Braćo i sestre, poučavati znači ostaviti trag, poput orača koji brazdom obilježava polje da bi sjeme donijelo plod. Tako kršćanski navještaj mijenja našu povijest, preobražavajući umove i srca. Naviještati Uskrsloga Isusa znači ucrtavati znakove pravednosti u ranjenoj i potlačenoj zemlji, znakove mira usred sukoba i korupcije, znakove vjere koja nas oslobađa od praznovjerja i ravnodušnosti.

S ovim Evanđeljem u srcu, uskoro ćemo dijeliti euharistijski Kruh koji nas hrani za život vječni. Radosnom vjerom molimo Gospodina da umnoži među nama svoj dar, na dobro svih.